

Chương 15

Từ Triệt nhận được một cuộc điện thoại.

Người gọi có tên ghi chú là “Nữ ma đầu”, cuộc gọi này khiến anh có chút run run.

“Alo...”

Trợ lý nơm nớp lo sợ để điện thoại bên tai.

“Từ Triệt à? Tôi là Trần Lộ”. Đồi Phương trực tiếp vào vấn đề.

“Tôi biết, cô là Trần Lộ, bà chủ à tìm tôi có việc gì vậy?” Trợ lý Từ tìm cái ghế dựa ngồi xuống, anh sợ đoạn nói chuyện kế tiếp sẽ khiến mình không chịu nổi.

“Ồ?” Người kia có phần đăm chiêu: “Chúng ta đã gần một tháng không liên hệ rồi, tôi còn nghĩ anh quên tôi rồi đấy”.

Từ Triệt lập tức nịnh bợ: “Sao có thể thế được, quên ai chứ sao quên được người đại diện Trần, nữ vương của chúng ta mà”.

“Không sao, báo cáo tình hình mỗi tháng của Phó Đình Xuyên đâu? Đạo này làm gì?”

“Không có gì, đóng phim bận bịu thôi mà”. Trợ lý Từ pha trò.

“Bận à...” Giọng người kia lạnh đi: “Tôi thấy anh ta có thời gian xem weibo nữa mà. Trước kia cả trăm năm không thềm vào góc, giờ còn biết theo dõi người ta nữa đấy”.

“Cái, cái gì?” Từ Triệt khiếp đảm, thiếu chút nữa là đứng bật dậy: “Anh ta theo dõi ai?”

“Đừng lo, là theo dõi im lặng thôi”. Giọng điệu người phụ nữ có phần nghi ngờ: “Anh cũng không biết à?”

“Mẹ nó, đương nhiên tôi không biết! Nếu tôi mà biết tôi đã bảo hấn đóng lại rồi”. Phó Đình Xuyên này đúng là thích phá hoại mà, dám lừa anh đi theo dõi lặng lẽ người khác, đầu Từ Triệt cũng ong ong lên.

“Một cô gái, không biết là ai, anh tìm hiểu xem”. Đại diện Trần bổ sung thêm: “Tay... đẹp lắm”.

Weibo của Phó Đình Xuyên không phải của một mình anh. Tuy anh có mật mã tài khoản, có thể đăng nhập, nhưng đa số thời gian vẫn để cho người đại diện Trần Lộ của mình để ý, rất ít khi anh đăng cái gì. Hôm qua Trần Lộ làm việc, sau khi đăng một bài phát ngôn về tác phẩm xong, đột nhiên cô nghĩ muốn xem tài khoản của anh một chút.

Phó Đình Xuyên không thích việc xã giao, mọi người từ trên xuống dưới làm công tác vận động anh mới đồng ý lập weibo, nhưng lại lười vào xem, không thích viết bài, đa số đều do Trần Lộ viết.

Cô từng dặn dò Phó Đình Xuyên, lúc vào weibo không được nhìn ngó lung tung, cũng không cần phải theo dõi ai hay vô tình like cái gì. Sau đó cô thấy mình phải khổ cực làm tư tưởng như vậy đúng là vô ích, vì người này đâu có vào. Cho nên Trần Lộ càng phải cần mẫn hơn ... nguy trang thành Phó Đình Xuyên đang sử dụng tài khoản.

Nếu nói Từ Triệt là “mẹ hiền” chăm lo cuộc sống của anh thì Trần Lộ chính là “cha nghiêm”, công việc gì cô cũng phải xem qua. Hai người bắt tay cùng nhau giúp đỡ ngôi sao Phó Đình Xuyên này.

Lần này, bận suốt một tháng không liên lạc với anh. Là một người đại diện, cô đột nhiên lại lo lắng cho tình hình “con trai Phó” của mình, nên đăng nhập vào tài khoản weibo kiểm tra một lượt.

Lượt fan tăng lên ba trăm vạn. Trong lòng đại diện Trần vui mừng phấn khởi. Tiếp theo cô bắt đầu kiểm tra thư gửi, ừ, không có. Lượt like, tốt lắm, không có gì. Lượt theo dõi... tốt, tốt, không theo dõi ai. Khoan đã, từ từ, người đại diện cẩn thận nhìn lại, ở ô “Theo dõi lặng lẽ” không phải là con số 0 mà là số 1????

Trần Lộ thấy không ổn rồi, người duy nhất được vị đại diện tinh lạnh lùng anh tuần kia quan tâm lại có một cái tay rất đẹp, một số ít fan, danh tính không biết, chuyên nói về đồ trang điểm, tên là combing.

Vài phút sau, Từ Triệt ngồi trước máy tính, tên weibo combing hiện ra. Hình ảnh trước mắt làm mặt người kia trắng bệch.

Anh đầu đầu nghĩ một hồi: cái này... bàn tay này, anh đã thấy rồi, quen quen? Ngày hôm sau trước khi bắt đầu làm việc, Từ Triệt cố ý download mấy hình ảnh bàn tay cầm đồ trang điểm của chủ tài khoản combing kia, lưu vào di động.

Đọc đường lái xe đều nhìn nó liên tục, giống như muốn khắc luôn vào võng mạc. Cảm giác quen thuộc này quá lớn, cho nên anh muốn xác nhận một việc, tìm một đáp án.

Sau khi đến phòng hóa trang, theo thói quen Phó Đình Xuyên ngồi dựa vào bên cạnh bàn trang điểm cạnh cửa. Chuyên viên hóa trang của anh Khương Diệu thường mang tới một ly cà phê nóng rồi đặt lên mặt bàn.

Gió mặc gió, mưa mặc mưa, anh đã thành thói quen rồi. Sau đó Phó Đình Xuyên liền chú ý tới vẻ mặt của trợ lý nhà mình hung ác như hổ rình mồi đang nhìn chăm chăm vào bàn tay Khương Diệu, ánh mắt lập lòe đó đúng là bộc lộ hết sức khoa trương nội tâm của hắn.

Người này bị sao vậy? Phó Đình Xuyên bình thản nhắc nhở: “Khương Diệu, mang bao tay vào”.

“Dạ vâng”. Cô gái kia liền lên tiếng trả lời.

Từ Triệt vẫn tiếp tục bám riết nhìn chăm chăm cho tới khi Khương Diệu kéo tay áo xuống, mang xong bao tay vào. Anh mới thu hồi tầm mắt, đảo nhìn Phó Đình Xuyên, vẻ mặt có phần hả dạ. Ngón tay trắng dài, làn da mềm mại, móng tay ngắn, không sơn màu, cả cái đồng hồ nữ chòm sao omega hàng loạt giống nhau như đúc.

Rõ ràng không còn gì nghi ngờ nữa, người hóa trang trước mặt này chính là chủ weibo combing kia. Phó Đình Xuyên, tôi biết rồi nhé.

Tâm tình Từ Triệt có phần trầm xuống, anh đi ra khỏi phòng hóa trang, gọi điện thoại cho ông chủ của mình.

“Này lão Phó”.

“Ừ”.

“Đi ra nói chuyện chút”.

“Chuyện gì, không nói qua điện thoại được à?”

“Được sao, về tài khoản combing kia, ngay bên cạnh cậu, không gần quá chứ...” Trợ lý Từ đột nhiên có hứng thú đùa ác. Phó Đình Xuyên lập tức ngắt lời: “Tôi ra ngay”.

Trên bầu trời, gió thổi mạnh, nhiều mây. Thái dương màu hồng bị che khuất sau mây trời, như ẩn như hiện, giống như một quả trứng chần nước sôi. Phó Đình Xuyên đưa tay xoa đầu, đột nhiên rất muốn hút thuốc, mặc dù anh đã bỏ hơn mười năm rồi. Cánh tay anh buông thõng, vô thức gõ gõ trên mặt tường, anh hỏi Từ Triệt: “Làm sao anh biết?” Câu đầu tiên anh muốn biết là điều này.

Trợ lý Từ bị hai bên dồn ép, bực bội đọc lại một đoạn kịch đầy diễn cảm: “Nếu muốn người ta không biết, trừ khi mình không làm, nếu không ngẩng đầu lên nhìn ông trời cũng không bỏ qua cho anh”.

“Nói tiếng người”.

“Xi, tài khoản của cậu cũng không phải của riêng, cậu hỏi người ta sao biết được à? Chị Lộ hôm qua gọi điện thoại nói cho tôi biết! May mà cậu còn biết dùng đầu, không theo dõi công khai đấy! Nếu không cả nhóm chúng ta vỡ luôn rồi!”

“Theo dõi im lặng...” Không thể ngờ câu tiếp của lão Phó lại hỏi: “Người khác có thể thấy sao?”

“Chỉ cần có thể vào tài khoản của cậu đều sẽ thấy!”

“Người được theo dõi sẽ không thấy phải không?”

“Đương nhiên, là theo dõi im lặng mà, sao mà cô ấy thấy được!”

“Vậy là tốt rồi”. Mặt mày Phó Đình Xuyên thoải mái hơn.

“Sao, tốt à?” Từ Triệt nắm chặt tay. Tên đương sự này, hẳn có biết chuyện nào là trọng yếu chuyện nào thứ yếu không vậy?

Ánh mắt Phó Đình Xuyên vẫn lặng lẽ như nước, như thể chuyện không liên quan tới mình: “Chuyện tôi theo dõi chỉ có chị Lộ và anh biết, nói cách khác, cả thế giới chỉ có ba chúng ta biết. Có vấn đề gì sao?”

“Được lắm”. Từ Triệt cảm thấy răng nanh của mình đang đập vào nhau bần bật: “Tôi tò mò đấy, sao cậu lại biết tài khoản của Khương Diệu”.

“Chuyện dài lắm, tình cờ thôi”.

“Được! Tôi mặc kệ cậu vì sao biết được, nhưng vì sao cậu phải theo dõi cô ấy?”

“Thế vì sao anh phải xem trộm phim A?” Người kia bâng quơ đáp.

Từ Triệt cứng họng, anh mím môi: “Cậu như vậy rất đáng khinh biết không?”

“Tôi là đàn ông”.

“Thế nếu ngày nào đó cậu không cẩn thận ấn like thì làm sao. Muốn cho cả thế giới gọi cậu là Phó gian xảo à?”

“Tôi sẽ chú ý”.

Từ Triệt nhíu chặt mày, bực bội: “Đi đi, con trai lớn, tôi không quản được cậu nữa, dù sao cậu tự để ý, đừng làm cho chúng tôi bị đau mắt là được”.

“Được”. Phó Đình Xuyên thẳng thắn đáp :”Tôi về được chưa?”

“Đi đi”.

Người đàn ông quay đầu rồi trở về đường cũ.

Từ Triệt bỗng gọi anh lại, giọng nói vừa nghe: “Lão Phó, sao cậu lại phải theo dõi một người không liên quan chứ? Tôi xem phim A cũng có rất nhiều chủng loại phim. Trên đời này có trăm ngàn người tay đẹp, không phải cậu thích cô ấy chứ!”

Phó Đình Xuyên đột nhiên đứng sững một chỗ. Vài giây sau, anh không nói câu nào, cứ thế sải bước biến mất khỏi cửa. Gió thổi từng đợt, rít qua mái nhà như có người đang thở dài.

Từ Triệt đứng ngây một lúc rồi lấy điện thoại trong tay ra gửi tin cho “Nữ ma đầu”: Có thể lão Phó ... phát xuân giữa mùa thu rồi.

Diễn viên phù hợp, kịch bản hợp lý, chỉ trong một tháng công tác quay phim hoàn thành rất nhanh. Ngày mốt, tổ phim “Thái Bình” sẽ chuyên khởi Đường Thành, xuất phát tới Hoàn Kiếm. Trước khi rời đi, Đạo diễn Đông quyết định mời mọi người ăn đồ nướng, chúc mừng nhiệm vụ ở Đường Thành hoàn thành thuận lợi.

Đêm liên hoan đó, một số diễn viên nữ không đi, có lẽ thấy đồ nướng nhiều dầu mỡ không tốt cho da. Còn nhóm nam diễn viên thì có mặt đông đủ, còn gọi thêm mấy chai bia.

Phó Đình Xuyên ngồi ở vị trí đầu tiên, làm cho đạo diễn Đông vô cùng đặc ý, cười đến nếp nhăn đầy mặt kéo thẳng tới mang tai. Nhóm làm phim bao cả phòng, cho hết rau dưa đủ loại lên vỉ nướng. Mùi mỡ gà phảng phất, mùi ngô khoai ngọt lịm, mùi cá dầm chanh tỏi nồng nàn... lan tỏa trong không khí, mọi người vui vẻ trò chuyện, náo nhiệt cực kì. Khương Diệu, Tôn Thanh và mấy cô bé trong tổ tạo hình vì phải thu dọn phòng làm việc nên tới muộn một lúc. Trong phòng đã ngồi đầy đủ, Viên Dạng còn vẫy vẫy hai tay, một đám cô gái như chim non sà xuống.

Khương Diệu đi sau cùng, để các cô ấy tìm chỗ ngồi trước.

Rất nhanh, bàn của Viên Dạng bị nhét đầy. Hết một vòng, người này chúc người kia rồi không còn ai không tỉnh táo.

Chỉ còn một mình Khương Diệu đứng chờ ra. Một cô trợ lý đứng lên, vui vẻ nói: “Em mời chị Khương ngồi, em đứng ăn là được rồi”.

Viên Dạng nói không cần, cứ ngồi yên đi. Anh nhìn quanh tứ phía, cuối cùng nhìn đến bên bàn đạo diễn Đông, anh hét lớn: “Lão Đông, Lão Đông!”

“Ồi ời”. Đạo diễn Đông đang ba hoa vội vàng quay đầu lại: “Anh Viên, chuyện gì thế?”

“Năm sáu tên đàn ông các anh chiếm hết một bàn lớn, bên tôi ngồi không đủ này, bàn khác cũng đầy, Khương Diệu cho qua bên anh ngồi nhé, nhớ chăm sóc tốt đó”.

“Được, bàn tôi còn lo không có em gái nào đây này, Tiểu Khương, lại đây”. Đạo diễn rất sáng khoái, Viên Dạng còn hất hất cằm tự đắc với cô: “Đi đi”.

Khương Diệu thực sự không muốn đi... Thử hỏi có người nào chức nhỏ lại ngồi cùng bàn ăn cơm với lãnh đạo không? Rất khó xử mà. Nhưng còn cách nào đâu, trong lòng cô không ngừng cổ vũ rồi đi tới bên bàn đạo diễn Đông.

Lúc tới gần cô mới phát hiện Phó Đình Xuyên cũng ở đây, vừa rồi anh ngồi trong góc khuất cho nên cô mới không nhìn thấy. Người này hôm nay mặc áo màu trắng tinh bên trong, giữa khung cảnh mờ mờ như vậy lại càng trở nên chói sáng.

Khương Diệu còn tưởng anh sẽ không tham gia các hoạt động tập thể như vậy, đột nhiên thấy vui vui, giống như có một viên sữa đường trong lòng, từ từ tan chảy.

Một bàn toàn đàn ông nhìn cô đi tới, cô cúi mắt cười cười khách khí. Đạo diễn Đông đứng lên hỏi: “Tiểu Khương à, cô xem xem, muốn ngồi ở đâu”.

Đạo diễn Phó cười chọc: “Còn đâu nữa, bàn mình ai đẹp trai nhất thì ngồi với người đó”.

Đạo diễn Đông: “Thế không phải tôi rồi”.

Đạo diễn Phó: “Mặt ông già nua chết đi được”.

Khương diệu vội phối hợp: “Em ngồi với đạo diễn Đông cũng được ạ”.

Đạo diễn Đông thế mà lại ngượng ngùng: “Tiểu Khương à, tôi không ngồi với cô được, haha, cô ngồi với anh Phó đi! Đó là người đẹp trai nhất đó”. Khương Diệu định nhìn ý tứ của Phó Đình Xuyên thử, đáng tiếc người kia vẫn cứ cúi mắt, thản nhiên không nhìn ra chút cảm xúc gì.

Trợ lý Từ ngồi không yên, dịch dịch chỗ mình ra. Anh nhướn mày nói: “Cô Khương, mau tới đây, tận dụng thời gian, mọi người đều biết cô là fan của lão Phó mà”.

Đạo diễn Đông: “Sao tôi không biết nhỉ?”

Đạo diễn Phó: “Anh lớn tuổi rồi, cổ hủ quá”.

Đạo diễn Đông: “Anh cũng không trẻ hơn tôi đâu”.

Đạo diễn Phó: “Được rồi mà, mau để cô bé ngồi đi, Tiểu Khương, đừng đứng ngây ra đó nữa, qua ngồi”.

Lúc này Khương Diệu mới từ từ bước qua, sợ không kịp được mà cong khốe môi bán đứng tâm tình mình. Ngồi vào chỗ bên cạnh người kia, cô vẫn mím chặt miệng.

Làn sao bây giờ, tim đập rầm rầm thế này không ngăn được, phải đục hai cái lỗ mới để chúng nó thoát ra ngoài mắt.

Trợ lý Từ lấy một cái chén trong tủ tiêu độc ra đặt trước mặt Khương Diệu: “Uống gì, hay bia”.

“Bia ạ”. Khương Diệu mỉm cười nói.

Bia? Phó Đình Xuyên nhướn mày, rút cục không kịp được liếc cô một cái. Hai tay người này vẫn để dưới bàn, ngồi rất hiền lành nhã nhặn. Cũng vì thế anh mới cho rằng cô bé này ngoan ngoãn như một con cừu nhỏ, giờ câu đầu tiên lại nói là uống bia?

“Ái chà không tồi nhỉ”. Từ Triệt học cách nói chuyện của Chu Thiên Vương, rút cho cô một ly. Trong lòng Phó Đình Xuyên lại có phần bực bội. Anh cảm ly thủy tinh lên, uống một hơi nửa cốc. Khương Diệu để ý thấy Phó Đình Xuyên uống hết ly bên này, vội ngăn trợ lý Từ lại: “Trợ lý Từ, đợi lát nữa đã, anh cho tôi mượn chai bia đi”.

Trợ lý Từ đưa sang cho cô. Khương Diệu đứng bật dậy, lu loát rút đầy ly cho Phó Đình Xuyên, còn khuyên nhủ: “Phó tiên sinh uống chậm một chút, ăn chút đồ nướng nữa”.

Đúng vậy đúng vậy, cả bàn cùng phụ họa.

Phó Đình Xuyên nhìn cái ly bia vàng rực kia, trên ly còn in dấu vân tay của cô, tinh tế, rõ ràng. Từng vòng, từng đường như kẻ ngang kẻ dọc trong lòng anh, ngứa ngáy làm người ta khó chịu.

Cái ly này vừa mới được cô cầm, tay phải. Mu bàn tay trắng mịn lướt qua, chỉ một lúc mà anh không thể nào quên được hình dáng đó, cứng rắn thế nào rồi cũng hóa thành mềm mại. Phó Đình Xuyên chống khuỷu tay lên mặt bàn, cầm lấy ly thủy tinh giống như nghe người ta nói chuyện. Mấy ngón tay nhẹ nhàng đặt lên thành cốc, như gần như xa, vuốt ve rất khẽ.